

Els Jocs i la condemna a l'anormalitat

ANTONI BASSAS | Actualitzada el 13/08/2012 00:00

El periodista de TVE Ernest Riveras s'acomiada de Londres 2012 amb una piulada que diu: "Ha estat un plaer comentar l'atletisme dels Jocs. Espero que us hagi agradat el ritme de presentacions..." . Doncs a mi no m'ha agradat gaire, la veritat. I no parlo només de l'Ernest, (que, d'altra banda, en sap un niu) si no del desplaçament informatiu en conjunt.

I és que el ritme no ho és tot, ni pot ser sempre el mateix. Ni es pot confondre ritme amb parlar a tota pastilla, ni coneixement de l'esport amb atabalar el telespectador amb tres gígues de dades.

Però, sobretot, no és el mateix *proximitat* que *txelisme* , aquest to de Manolo i Manolete de *Carrusel Deportivo* que ha conquerit definitivament la narrativa televisiva en llengua castellana (i ja encomana la catalana), que fa dir coses com: " *Y ahora vienen las semis de los milqui* ". " *Los milqui* ". És a dir, els mil cinc-cents metres. I no m'agrada que em tractin de tu o de vosaltres per televisió: " *Si nos estáis viendo por la Uno y queréis seguirnos durante el Telediario, pasaros al Teledporte, y luego nos vemos* ". Perdó, però no tinc el gust. La televisió pública té la responsabilitat de fixar un cànon de l'ús públic del llenguatge social. I és bo, sobretot per l'enorme quantitat de canalla que està veient els Jocs, que TVE recordi que hi ha nivells de relació, i que hi ha un tractament que es diu de vostè. Per tractar-nos com a col·legues que fan unes birres en un *bareto* amb GoIT ja hi ha les privades, per desgràcia.

La narració televisiva d'un esdeveniment és un dels oficis comunicatius més rematadament difícils de dominar. En essència, consisteix a fer d'acompanyant del telespectador. Però amb contenció, amb sentit de l'oportunitat en el to, el lèxic, les dades, els silencis. Avançant-se el punt just, subratllant amb retolador fi, jugant volgutament un pas enrere de les imatges i el so ambient, que ja parlen prou. Consisteix a ser imprescindible sense que es noti. Fer la màgia de l'emoció sense que es vegi el truc. Els narradors que sortien de l'anomenada escola de Barcelona solien fer-ho.

D'altra banda, els Jocs Olímpics s'han convertit en un festival nacionalista tan exagerat que les banderes ja no deixen veure la competició. Alguns fenòmens tipus Jesse Owens, Abebe Bikila, Bob Beamon, Mark Spitz, Nadia Comaneci, Carl Lewis, el Dream Team, Michael Phelps i Usain Bolt transcendeixen les fronteres polítiques i esdevenen la referència purament esportiva que recordem de cada edició dels Jocs. Són, per dir-ho així, patrimoni de la humanitat. La resta de medallistes són afers domèstics que viuen en compartiments estancs. Els mitjans

01. L'atleta jamaicà Usain Bolt. 02. La família reial espanyola. 03. El català Àlex Fàbregas. MICHAEL KAPPELER / EFE PASCAL LE SEGRETAÏN / GETTY IMAGES ORESTIS PANAGIOTOU / EFE

Tots els articles de:
Antoni Bassas

Follow @antonlbassas

de cada país només parlen de les seves medalles, fet que converteix en gestes èpiques el que no mereix ni una línia al país del costat. Les monarquies envien les seves testes coronades a sortir a l' *Hola* fent una mica el *tifosso* amb banderes i polos a joc. Els primers ministres, mancats d'elements de cohesió nacional i tips de ser la mala notícia del dia, s'encomanen a la capacitat aglutinadora de l'esport. Espanya aprofita per posar dos catalans a portar la bandera a les cerimònies d'obertura i tancament. Durant els Jocs, el país existeix.

Si Catalunya tingués equip olímpic, fita que milions de catalans desitjarien (qui ho digui al senyor Pablo Llorens que ho faci amb tacte, no sigui cas que s'ennuegui amb el croissant quan ho sàpiga), ens passaria el mateix. De fet, ja ens passa que preguntem si aquelles noies de la natació sincronitzada són catalanes, i aquelles medalles ens permeten pronunciar allò tan curiós de "hem guanyat".

Però és una il·lusió que ens fem nosaltres, perquè en el moviment olímpic, com al món en general, si no tens un estat no existeixes. Aquest cop, ens ho ha hagut de dir la veu gens tremolosa d'un vigilant de Londres 2012, que seguint ordres de l'organització, va tenir el gran detall de retirar una bandera basca i una altra de Bretanya, i va amenaçar els seus portadors d'expulsar-los del recinte si no la plegaven. Més metafòric, impossible. Amenatjat d'expulsió pel fet de dur una bandera que no té estat propi, encara que sigui oficial dins un estat. Ens ho han dit ben clar: si volem ser benvinguts al club hem de ser un estat. Perquè ja se sap que el sentiment nacional que correspon a un estat és invisible, no nacionalista, simpàtic i, sobretot, és normal. La resta és barrejar l'esport amb la política, i això el COI mai no ho toleraria... Quina vergonya, COI.

Ara bé, no ens enfadem amb el COI més del que toca, i més aviat mirem-nos a nosaltres mateixos, si estem disposats a suportar gaire més la condemna a l'anormalitat, que és la que ha complicat la vida a un jugador d'hoquei per haver afirmat el que qualsevol esportista olímpic signaria sense pensar-s'ho: que quan sent l'himne del seu país vibra més que amb l'himne d'un altre.
